

приближи, защото нѣкой отъ моряцитѣ бѣхъ са събрали на близо и той искаше да не даде поводъ на подозрѣніе.

Когато нощта прострѣ звѣздното си покрывало, корабътъ бѣше вече вънъ устіето на Босфора, и Черното Море са отваряше безпредѣлно насѣвждѣ.

Мацко тогасъ само си напомни че са намѣрва въ корабя и станж за да слѣзе въ стаята на капетанина.

Когато минуваше покрай Кацарида, той осѣти една ржка, която го бутнж излека по крака; той са наведе и видѣ младия момѣкъ, който му направи знакъ да сѣдне като че имаше да му съббщи нѣщо.

— Какво исканѣ, пріятелю мой?

— Искамъ да ви кажж че са намѣрвате въ ржцѣтѣ на лошы хора.

— Що значи туй?

— Намѣрвате са въ ржцѣтѣ на нѣкого си Тодора Трипани!

— Мацко настрѣхнж като отъ змя ухапанъ.

— На Тодора Трипани ли? рече ты.

— Мѣлчи . . . Подирь малко моряцитѣ ще поискатъ да вкаратъ нжтницитѣ въ хамбаритѣ на корабя подъ предлогъ че ужъ ще има буря.

— Защо?

Кацарида му рассказа плана на разбойницитѣ.

— Ами сега? Какво да правимъ? поныта повторително Мацко.

— Земи, пріятелю мой, този ключъ. Виждь тамъ имамъ два голѣмы сѣнджжа пълны съ пищолы напълнены и съ барутъ и съ крушумы . . .

— О Боже мой, отджхнжхъ си. . . рече Мацко Имашъ слѣдователно оржжія?

— Имамъ; държишъ ключа. Но знаешъ ли какво ще правимъ?